C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Simenon_Georges-Maigretova_dymka.pdb

PDB Name: Maigretova dýmka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.6.2007
Modification Date: 12.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Georges SIMENON

MAIGRETOVA DÝMKA

Kapitola první
DŮM POHYBUJÍCÍCH SE PŘEDMĚTŮ

Bylo půl osmé. V šéfově kanceláři vyndal Maigret mechanicky hodinky z kapsičky u vesty s úlevným a zároveň unaveným povzde-chem tělnatého člověka na sklonku horkého červencového dne. Potom natáhl ruku a posbíral spisy po mahagonovém stole. Vyčalou-něné dveře se za ním zavřely a prošel předpokojem. Nikdo neseděl v červe-ných křeslech. Starý kancelářský zřízenec trůnil ve své zasklené ku-kani. Dlouhatánská šedivá a zároveň sluncem zalitá chodba krimi-nální policie zela prázdnotou.
Každodenní kolotoč. Vrátil se do své kanceláře. Vůně tabáku, která se nedala vypudit navzdory oknu otevřenému dokořán na Zlat-nické nábřeží. Položil spisy na roh stolu, vyklepal hlavičku ještě teplé dýmky o okraj okna a šel se posadit; ruka sáhla mechanicky po jiné dýmce tam, kde měla být, po jeho pravici.
Nebyla tam. Byly tu tři dýmky, jedna z nich pěnovka, u popel-níku, ale ta dobrá, kterou hledal, kterou si brával nejraději, kterou nosíval vždycky při sobě, veliká bryerka, lehce zakřivená, kterou mu dala jeho žena před deseti lety k narozeninám, ta, které říkal má dobrá stará fajfka, ta tam zkrátka nebyla.
Překvapilo ho to. Ohmatal všechny kapsy a hrábl do nich. Podí-val se na krb z černého mramoru. Po pravdě řečeno nemyslil si nic. Není nic mimořádného na tom, nenajdete-li okamžitě jednu ze svých dý-mek. Dvakrát či třikrát obešel kancelář, otevřel skříň ve zdi, v níž bylo smaltované umyvadlo na umytí rukou.
Hledal, jako všichni muži, dost nešikovně, protože skříň neote-vřel po celé odpoledne a protože krátce po šesté, když mu telefono-val soudce Coméliau, měl právě tuhle dýmku v ústech. Zazvonil tedy na zřízence.
„Řekněte mi, Emile, nevešel sem nikdo v té době, co jsem byl u šéfa?“
„Nikdo, pane komisaři.“
Prohrabal znovu kapsy u saka i u kalhot. Vypadal jako dopálený tlouštík a bylo mu horko z toho pobíhání kolem dokola.
Vstoupil do kanceláře inspektorů, kde nikdo nebyl. Stávalo se mu, že tam nechal jednu ze svých dýmek. Bylo zvláštní a příjemné vidět místnosti Zlatnického nábřeží takhle vylidněné, vyvolávalo to atmosféru prázdnin. Dýmka nikde.
Zaklepal u šéfa. Ten právě odešel. Vešel dovnitř, ale věděl předem, že jeho dýmka tu není, že kouřil z jiné, když přišel okolo půl sedmé popovídat si o případech, které právě řešili, a také o svém blízkém odjezdu na venkov.
Za pět minut tři čtvrtě na osm. Slíbil, že bude v osm hodin doma na bulváru Richarda-Lenoira, měli hosty, švagrovou s manželem. A co taky slíbil přinést? Ovoce. To bylo ono. Žena mu poradila, aby koupil broskve.
Ale cestou domů, v dusném večerním ovzduší, nepřestával myslet na svou dýmku. Trápilo ho to, tak trochu podvědomě, jako nás trápí nepatrná, ale nevysvětlitelná událost.
Koupil broskve, došel domů, políbil švagrovou, která zase při-brala. Nabídl aperitivy. Ale v téhle chvíli měl mít v ústech právě tu dobrou dýmku.
„Hodně práce?“
„Ne. Je klid.“
Jsou taková období. Dva z jeho kolegů byli na dovolené. Třetí ráno telefonoval, aby oznámil, že mu přijeli příbuzní z venkova a že si bere dva dny volna.
„Vypadáš zamyšleně, Maigrete,“ poznamenala jeho žena během večeře.
A on se neodvážil přiznat, že mu vrtá hlavou dýmka. Nedělal z toho tragédii, to jistě ne. Přesto mu to kazilo náladu.
Ve dvě hodiny. Ano, usedl ke svému stolu pár minut po druhé. Přišel Lucas a vykládal o jednom případu podvodného prodeje neza-placeného zboží, pak, o inspektoru Janvierovi, který čekal další dítě.
Potom si svlékl sako, uvolnil trošku kravatu a v poklidu sepsal hlášení o jedné sebevraždě, kterou chvíli pokládali za vraždu. Kouřil z velké dýmky.
Pak Gégene. Malý pasák z Montmartru bodl nožem lehkou holku, která na něho vydělávala. Který „ji trošíčku píchnul“,

jak se vyjádřil. Ale Gégene se nepřiblížil k psacímu stolu a kromě toho měl na rukou želízka.
Podávaly se likéry. Ženy si povídaly o vaření. Švagr pokuřoval doutník a roztržitě poslouchal a rámus z bulváru Richarda-Lenoira stoupal až k otevřenému oknu.
Vždyť dneska odpoledne vůbec nevytáhl paty z kanceláře, neza-šel si na jedno velké pivo do pivnice Dauphine.
Hleďme, byla tam ta žena... Jakpak se jen jmenovala? Royová, nebo Leroyová. Nebyla objednána. Emil přišel oznámit:
„Nějaká dáma se synem."
„O co se jedná?"
„Nechce to říci. Trvá na tom, že chce mluvit se šéfem."
„Přiveďte ji."
Čirá náhoda, že v jeho časovém rozvrhu bylo okénko, protože ji-nak by ji byl nepřijal. Přikládal téhle návštěvě tak malou důležitost, že si teď jen s námahou vybavoval podrobnosti.
Švagr se švagrovou odcházeli. Jeho žena, poklízející byt, po-zna-menala:
„Dnes večer jsi toho moc nenamluvil. Něco není v pořádku."
Ne. Naopak, všechno bylo v naprostém pořádku, kromě dýmky. Začínalo se stmívat a Maigret, jen v košili, se vyložil z okna, jako tisíce lidí ve stejnou chvíli, aby se nadýchali čerstvého vzduchu a vykouřili si dýmku nebo cigaretu v pařížských oknech.
Žena – asi to byla spíš paní Leroyová – se posadila přímo proti komisaři. S oním trochu škrobeným chováním lidí, kteří si předse-vzali být důstojní. Žena okolo pětačtyřicítky, jedna z těch, které k stáru začínají vysychat. Maigret, pokud šlo o něho, dával přednost ženám, které se s přibývajícími lety zakulacují.
„Přišla jsem za vámi, pane řediteli..."
„Ředitel tu není. Jsem komisař Maigret"
Vida! Jeden detail, na který si vzpomněl. Žena nehnula brvou. Asi nečetla noviny a bezpochyby o něm neslyšela?
Tvářila se spíše dotčeně, že nebyla uvedena k řediteli kriminální policie osobně, a mávla nepatrně rukou, jako by chtěla říci:
„Tím hůř! Budu se s tím muset spokojit."
Mladík naopak, kterému Maigret dosud nevěnoval pozornost, se-bou trhl a upřel na komisaře živý, dychtivý pohled.
„Ty si nepůjdeš lehnout, Maigrete?" ptala se paní Maigretová, která už odestlala a začínala se svlékat.
„Hned!"
A teď, co mu ta žena vlastně vykládala? Té jela pusa. Hovořila s výřečností a naléhavostí lidí, kteří přikládají neobyčejnou důležitost každé maličkosti, kterou utrousí, a kteří se neustále obávají, že je nikdo nebere vážně. Ostatně ženy jsou tím jako posedlé, zejména ženy, které se blíží padesátce.
„Bydlíme, syn a já..."
V podstatě neměla tak docela nepravdu, protože Maigret jí na-slouchal jen jedním uchem.
Byla vdova, dobrá! Řekla, že je vdovou už několik let, pět nebo deset, to zapomněl. Dost dlouho, protože si stěžovala, jak těžko vy-chovala svého syna.
„Udělala jsem pro něho všechno, pane komisaři."
Jak mohly zaujmout jeho pozornost fráze, jaké opakují všechny ženy stejného věku ve stejné situaci, s touž pýchou a týmž bolestín-ským výrazem? S tím vdovstvím souvisela ostatně nějaká událost. Jaká? Aha, ano...
Řekla:
„Můj muž byl důstojník z povolání."
Syn to upřesnil.
„Rotmistr, maminko. U intendantury ve Vincennes."
„Promiňte... Když říkám důstojník, vím, co říkám. Kdyby byl ne-umřel, kdyby se byl neudřel k smrti kvůli šéfům, kteří mu nesahali po paty a kteří mu hodili všechno na krk, byl by v téhle chvíli důstoj-níkem... Tedy..."
Maigret nezapomněl na dýmku. Zkoumal naopak přesně otázku. Důkazem je, že tohle slovo Vincennes bylo spojeno s dýmkou. Kou-řil ji, tím si byl jistý, ve chvíli, kdy bylo vysloveno. Potom už totiž o Vincennes nebyla řeč.
„Promiňte. Kde bydlíte?"
Zapomněl jméno nábřeží, ale bylo to hned za nábřežím de Bercy v Charentonu. V paměti mu vyvstal obraz velmi širokého nábřeží se skladišti a loděmi, z nichž se tu vykládají náklady.
„Malý jednopatrový domek mezi kavárnou, která je na rohu ulice, a velkým činžovním domem."
Mladý muž seděl u rohu psacího stolu se slamáčkem na kolenou – protože on měl slaměný klobouk!
„Syn nechtěl, abych šla za vámi, pane řediteli. Promiňte, pane komisaři. Ale já mu řekla:
‚Jestli si nemáš co vyčítat, není důvod, aby..."
Jakou barvu měly její šaty? Tmavé, s trochou fialové. Jedny z oněch šatů, jaké nosívají zralé ženy, které chtějí vypadat elegantně. Dost komplikovaný klobouk, patrně nesčetněkrát předělávaný. Tmavé rukavice. Ráda se poslouchala.
Začínala věty:
„Představte si, že..."
Nebo:
„Každý vám řekne..."
Maigretovi, který si kvůli ní oblékl sako, bylo horko a byl ospalý. Otrava. Litoval, že ji neposlal hned do kanceláře inspektorů.
„Už několikrát jsem po návratu domů zjistila, že tam za mé ne-přítomnosti někdo byl."
„Promiňte. Žijete sama se synem?"
„Ano. A napřed jsem si myslila, že to je on. Ale bylo to v době, kdy je v práci."

Maigret pohlédl na mladíka, který vypadal rozmrzele. Taky typ, který dobře znal. Bezpochyby sedmnáct let. Hubený čahoun. S pu-pínky po obličeji, vlasy do rezava a okolo nosu pihy.
Potměšilý? Možná. Jeho matka to o něco později musila prohlá-sit, protože někteří lidé rádi pomlouvají své blízké.
Každopádně bo-jácný. Uzavřený. Koukal upřeně na koberec nebo na jakýkoliv před-mět v kanceláři, a když si myslil, že se na něho nikdo nedívá, vrhl na Maigreta rychle ostrý pohled.
Nelíbilo se mu, že je tady, to bylo jasné. Nesouhlasil s matkou ohledně užitečnosti této návštěvy. Třeba se za ni trochu styděl, za její afektovanost, její upovídanost?
„Co dělá váš syn?“
„Je kadeřník.“
A mladík prohlásil s hořkostí:
„Protože mám strýčka, kterému patří kadeřnický salón v Niortu, vzala si matka do hlavy, že...“
„Být kadeřníkem není žádná hanba. Chci tím říci, pane komisaři, že nemůže odejít ze salónu, kde pracuje, blízko náměstí Republiky. Ostatně přesvědčila jsem se o tom.“
„Promiňte. Vy jste podezřívala syna, že chodí domů za vaší ne-přítomnosti, a sledovala jste ho?“
„Ano, pane komisaři. Nemám podezření na nikoho určitého, ale vím, že muži jsou schopni všeho.“
„Co by váš syn u vás dělal bez vašeho vědomí?“
„Nevím.“
Potom, po odmlce:
„Možná by si tam vodil ženské! Před třemi měsíci jsem mu v kapse našla dopis od děvčete. Kdyby jeho otec...“
„Jak víte s určitostí, že u vás někdo byl?“
„Tak především, to člověk okamžitě vycítí. Už jak otevřu dveře, mohla bych říci...“
Nepříliš vědecké, ale dosti pravdivé, celkem vzato, dost lidské. Maigret už také zažil podobné dojmy.
„A dále?“
„Dále malé detaily. Například dvířka zasklené skříně, kterou ni-kdy nezamykám, byla zavřena na jeden západ.“
„V zasklené skříni jsou cenné předměty?“
„Naše šaty a prádlo, pár rodinných památek, ale nic nezmizelo, chcete-li říci tohle. Taky bedna ve sklepě byla přemístěna.“
„A která obsahovala?...“
„Prázdné sklenice na zavařování.“
„Celkem vzato, nic u vás nezmizelo?“
„Nemyslím.“
„Jak dlouho máte dojem, že někdo chodí do vašeho bytu?“
„To není dojem. To je jistota. Asi tři měsíce.“
„Kolikrát, podle vašeho mínění, tam někdo přišel?“
„Možná desetkrát celkem. Po první návštěvě se neobjevil dlouho, snad tři týdny. Anebo jsem si toho nevšimla. Potom dvakrát těsně po sobě. Potom zase za tři týdny nebo víc. Od několika dní je to jedna návštěva za druhou a především, jak byla ta hrozná bouřka, jsem objevila mokré šlápoty.“
„Nevíte, jestli jsou to stopy muže nebo ženy?“
„Spíš muže, ale nejsem si jistá.“
Řekla ještě hodně jiných věcí. Mluvila o překot, nebylo třeba ji k tomu nutit! Minulé pondělí, například, schválně vzala syna do kina, protože v pondělí kadeřníci nepracují. Byl tak pěkně pod dozorem. Celé odpoledne byl s ní. Domů se vrátili společně.
Ale někdo tam byl.
„A přesto váš syn nechtěl, abyste o tom řekla policii?“
„Právě, pane komisaři. To je to, čemu nerozumím. Viděl ty stopy právě tak jako já.“
„Viděl jste stopy, mladý muži?“
Raději neodpověděl a tvářil se zatvrzele. Znamenalo to, že jeho matka přehání, že ztratila hlavu?
„Víte, kudy ten návštěvník či návštěvníci vnikají do domu?“
„Předpokládám, že dveřmi. Nenechávám nikdy otevřená okna. Dvorem nemůže, zeď je příliš vysoká a musil by přes dvory soused-ních domů.“
„Na zámku jste neviděla žádné stopy?“
„Ani škrábnutí. Podívala jsem se dokonce manželovou lupou.“
„A nikdo nemá od vašeho domu klíč?“
„Nikdo. Byla by tu moje dcera (mladík se lehce pohnul), ale ta žije v Orléansu s manželem a dvěma dětmi.“
„Vycházíte spolu dobře?“
„Říkala jsem jí vždycky, že udělala chybu, že si vzala takového budižkničemu. Kromě toho, jelikož se nestýkáme...“
„Býváte často mimo dům? Řekla jste mi, že jste vdova. Penze, kterou dostáváte od armády, je pravděpodobně nedostačující.“
Zatvářila se důstojně a skromně zároveň.
„Pracuji. Konečně! Ze začátku, chci říci po mužově smrti, jsem si vzala podnájemníky, dva. Ale muži jsou příliš nepořádní. Kdy-byste viděl, jak to vypadalo v jejich pokoji!“
V té chvíli si Maigret neuvědomoval, že poslouchá, a přesto se mu nyní vybavovala nejen slova, ale i intonace.
„Už rok jsem společnicí paní Lallemantové. To je velice slušná paní. Matka lékaře. Žije sama, u charentonského zdymadla, přímo naproti, a každé odpoledne... Je to spíš přítelkyně, rozumíte?“

Po pravdě řečeno, Maigret tomu nepřikládal žádnou důležitost. Mánie? Možná. Nezajímalo ho to. Pyl to onen druh návštěvy, s jakou ztratíte půlhodinku. Zrovna vešel do kanceláře šéf, spíš pootevřel dveře, jak to často dělával. Pohlédl na návštěvníky a také on oka-mžitě poznal, jen podle jejich chování, že jde o banální záležitost.
„Můžete na okamžik, Maigrete?“
Chvíli zůstali oba stát ve vedlejší kanceláři a debatovali o zaty-kači, který právě došel telegraficky z Dijonu.
„Torrence si to vezme na starost,“ řekl Maigret.
Neměl svou dobrou dýmku, ale jinou. Svou dobrou dýmku mu-sil logicky odložit na stůl chvíli předtím, když mu telefonoval soudce Coméliau. Ale tehdy na to ještě nemyslel.
Vrátil se, zůstal stát před oknem s rukama za zády.
„Celkem vzato, paní, vám nebylo nic odcizeno?“
„Předpokládám.“
„Chci říci, že nevznášíte žalobu pro krádež?“
„To nemohu, když...“
„Měla jste prostě dojem, že v posledních měsících, zejména v po-sledních dnech si k vám někdo zvykl chodit ve vaší nepřítom-nosti.“
„A dokonce jednou v noci.“
„Viděla jste někoho?“
„Slyšela.“
„Co jste slyšela?“
„V kuchyni spadl šálek a rozbil se. Hned jsem šla dolů.“
„Byla jste ozbrojená?“
„Ne. Já se nebojím.“
„A nikdo tam nebyl?“
„Nebyl tam už nikdo. Střepy hrnečku byly na zemi.“
„A nemáte kočku?“
„Ne. Ani kočku, ani psa. Zvířata nadělají strašně špíny.“
„Nemohla k vám vniknout kočka?“
A mladík na své židli vypadal čím dál víc, jako by prožíval muka.
„Zneužíváš trpělivosti komisaře Maigreta, maminko.“
„Zkrátka vy, paní, nevíte, kdo k vám chodí, a nemáte tušení, co by tam mohl hledat?“
„Vůbec ne. Vždycky jsme byli poctiví lidé a...“
„Jestli vám mohu dát radu, dejte si vyměnit zámek. Uvidíte, jestli ty záhadné návštěvy budou pokračovat.“
„Policie neudělá nic?“
Strkal je ke dveřím. Blížila se doba, kdy ho šéf očekával ve své pracovně.
„Na každý pád vám pošlu zítra jednoho ze svých lidí. Ale ledaže bychom dům hlídali od rána do večera a od večera do rána, nevidím dost dobře...“
„Kdy přijde?“
„Říkala jste, že bývá te dopoledne doma.“
„Kromě doby, kdy jdu nakoupit.“
„Chcete v deset?... Zítra v deset hodin. Na shledanou, paní. Na shledanou, mladý muži.“
Zazvonil. Vešel Lucas.
„To jsi ty?... Půjdeš zítra v deset hodin na tuhle adresu. Uvidíš, oč jde.“
Naprosto bez přesvědčení. Policejní prefektura se dělí s redak-cemi novin o privilegium, že přitahují všechny blázny a maniaky.
Ale teď, u okna, kde ho začínal prostupovat chlad noci, Maigret zabručel:
„Zatracený kluk!“
Protože to byl, bez jakékoliv pochyby, on, kdo ukradl dýmku se stolu.
„Nepůjdeš si lehnout?“
Lehl si. Byl nevrlý, nabručený. Postel byla už teplá a vlhká. Za-vr-čel, ještě než usnul, a ráno se probudil bez elánu, jako když člověk usne s nepříjemným pocitem. Nebyla to předtucha, a přesto cítil dobře – jeho žena to cítila také, ale neodvažovala se nic říci – že vstal levou nohou napřed. Navíc nebe ukazovalo na bouřku a bylo dusno.
Došel pěšky na Zlatnické nábřeží, šel po nábřežích a dvakrát se mu stalo, že hledal mechanicky v kapse svou dobrou dýmku. Zadý-chaně vystoupil po zaprášeném schodišti. Emile řekl na uvítanou:
Někdo tu na vás čeká, pane komisaři.“
Šel se podívat do zasklené čekárny a spatřil paní Leroyovou, která seděla na krajíčku židle vyčalouněné zeleným sametem, jakoby přichystaná vyskočit. Zahlédla ho, vrhla se na něho, s tváří křečovitě staženou, rozlícená, ustrašená, zmítaná tisíci nejrůznějšími pocity, popadla ho za límec saka a vykřikla:
„Co jsem vám říkala? Přišli dnes v noci. Můj syn zmizel. Věříte mi teď? Oh! Já dobře vycítila, že jste mě pokládal za blázna. Nejsem tak hloupá. A podívejte, podívejte se...“
Hrabala se horečně v kabelce a vytáhla z ní kapesník s modrým okrajem a vítězoslavně jím mávala.
„Tohle... Ano, tohle, je to důkaz? My nemáme doma žádný ka-pesník s modrým lemem. Přesto jsem ho našla u nohy kuchyňského stolu. A to není všechno.“
Maigret hleděl zasmušile do dlouhé chodby, v níž vládl ranní ruch a kde se za nimi otáčeli.
„Pojďte se mnou, paní,“ vzdychl.

Jasná smůla. Tušil to předem. Strčil do dveří své kanceláře, za-vě-sil klobouk na obvyklé místo.
„Posaďte se. Poslouchám vás. Říkáte, že váš syn?...“
„Říkám, že můj syn dnes v noci zmizel a že v téhle chvíli jen bůh ví, co se s ním stalo.“

Kapitola druhá
JOSEFOVY PANTOFLE

Bylo těžké uhodnout, co si vlastně myslí o osudu svého syna. Před chvílí na kriminální policii naříkala v záchvatu pláče, který pro-pukl tak náhle jako letní bouřka:
„Tak vidíte, vím určitě, že mi ho zabili. A vy jste za tu dobu nic nepodnikli. Jestli si myslíte, že nevím, co jste si říkali! Měli jste mě za blázna. Ale ano! A teď je bezpochyby mrtvý. A já zůstanu dočista sama, bez opory.“
Ale teď, v taxíku, který ujížděl pod zelenou klenbou nábřeží de Bercy, připomínající vesnickou alej, se její rysy opět vyhladily, pohled nabyl ostrosti a říkala:
„On je slaboch, víte, pane komisaři. Nikdy nedokáže odolat žen-ským. Jako jeho otec, který se mě tolik natrápil!“
Maigret seděl vedle ní na sedadle taxíku. Lucas zaujal místo vedle šoféra.
Vida! Za hranicí Paříže, na území Charentonu, se nábřeží dál jmenovalo nábřeží de Bercy. Ale nebyly tu už stromy. Tovární ko-miny na druhém břehu Seiny. Tady skladiště, rodinné domky, posta-vené kdysi dávno, kdy to byl ještě skoro venkov, a teď vklíněné mezi činžáky. Na jednom rohu ulice kavárna-restaurace v agresívní čer-veni se žlutými písmeny, pár železných stolečků a dva chřadnoucí vavříny v soudcích.
Paní Royová – ne, Leroyová – se zavrtěla a zaklepala na skleně-nou přepážku.
„Tady je to. Prosím vás, abyste si nevšímali nepořádku. Není snad třeba vám říkat, že jsem neměla na úklid ani pomyšlení.“
Hledala v kabelce klíč. Dveře měly tmavou hnědou barvu, ven-kovní zdi byly kouřově šedé. Maigret měl čas ověřit si, že tu nebyly stopy po vloupání.
„Pojďte dál, prosím. Myslím, že budete chtít vidět všechny míst-nosti. Vidíte! Střepy šálku jsou ještě tam, kde jsem je našla.“
Nelhala, když říkala, že tu je čisto. Nikde nebyl prach. Bylo cítit pořádek. Ale, bože můj, jak to bylo smutné! Víc než smutné, ponuré! Chodba příliš úzká, dole vymalovaná na hnědo a nahoře tmavožlutě. Hnědé dveře. Tapety nalepené přinejmenším před dvaceti lety a tak vybledlé, že už neměly žádnou barvu.
Žena nepřestávala repetit. Možná že mluvila, i když byla úplně sama, protože nedokázala snést ticho.
„Co je mně nejvíc divné, je to, že jsem vůbec nic neslyšela. Mám tak lehký spánek, že se probudím během noci několikrát. Ale minulou noc jsem spala jako zabitá. Říkám si...“
Pohlédl na ni.
„Říkáte si, jestli vám nedali nějakou drogu, abyste spala?“
„To není možné. To by neudělal. A proč? Řekněte mi, proč by to dělal?“
Bude zase agresívní? Tu se zdálo, že obviňuje svého syna, tu ho zase líčila jako oběť, zatímco Maigret, těžký a pomalý,

i když pro-cházel domkem, působil dojmem nehybnosti. Byl tu, a jako houba pomalu vstřebával všechno, co okolo něho prosakovalo.
A žena mu šla v patách, sledovala každý jeho pohyb, každý po-hled, plná nedůvěry, snažila se uhodnout, co si myslí. Také Lucas čekal na šéfovu reakci. Zmatený tímto vyšetřová-ním, v němž bylo něco neseriózního, ne-li bláznivého.
„Jídelna je napravo, na druhé straně chodby. Ale když jsme byli sami, a my byli vždycky sami, tak jsme jedli v kuchyni."
Bylo by ji pěkně překvapilo a možná rozhořčilo, kdyby byla tu-šila, že to, co Maigret okolo sebe mechanicky hledá, je jeho dýmka. Začal stoupat po schodišti, ještě užším, než byla chodba, s křehkým zábradlím a vrzajícími schody. Šla za ním. Vysvětlovala, protože se neobešla bez vysvětlování:
„Josef měl pokoj nalevo... Můj bože! Já řekla, měl, jako kdyby…"
„Nehýbala jste s ničím?"
„S ničím, přísahám. Jak vidíte, postel je rozestlaná. Ale vsadila bych se, že v ni nespal. Syn sebou ve spánku hodně hází. Ráno najdu vždycky prostěradlo zmuchlané, pokrývky často na zemi. Stává se, že mluví nahlas ze spaní, a někdy dokonce křičí."
Naproti posteli stál šatník, komisař pootevřel dvířka.
„Jsou tu všecky jeho šaty?"
„Právě že ne. Kdyby tu byly, našla bych jeho oblek a košili na židli, protože byl nepořádný."
Dalo by se předpokládat, že mládenec, když zaslechl v noci hluk, sešel do kuchyně a tam byl napaden záhadným nebo záhadnými ná-vštěvníky.
„Viděla jste ho včera večer v posteli?"
„Chodívala jsem mu vždycky dát pusu, když už ležel. Včera ve-čer jsem přišla jako každý jiný den. Byl svlečený. Jeho šaty byly na židli. Pokud jde o klíč..."
Něco jí napadlo. Vysvětlovala:
„Zůstávala jsem vždycky dole poslední a zavírala jsem dveře na klíč. Klíč jsem schovávala ve svém pokoji pod polštářem, abych zabránila..."
„Váš muž spal často mimo domov?"
A ona, důstojně a bolestně:
„Udělal to jednou, po třech letech manželství."
„A od té chvíle jste si zvykla dávat klíč pod polštář?"
Neodpověděla a Maigret si byl jist, že otec byl hlídán stejně přísně jako syn.
„Tedy dnes ráno jste našla klíč na svém místě?"
„Ano, pane komisaři. Nepomyslela jsem na to hned, ale teď si vzpomínám. To tedy znamená, že nechtěl odejít, že?"
„Okamžik. Váš syn si lehl. Pak vstal a oblékl se."
„Podívejte! Tady na zemi je jeho kravata. Nevzal si kravatu."
„A boty?"
Otočila se hbitě do kouta, kde stály dva páry obnošených bot kousek od sebe.
„Taky ne. Odešel v pantoflích."
Maigret pátral dál po své dýmce a nenacházel ji. Nevěděl ostatně přesně, co vlastně hledá. Prohledával nazdařbůh tuto ubohou a ponu-rou místnost, v níž mladík žil. Ve skříni visel oblek, modrý oblek, jeho „dobrý oblek", který se měl oblékat jen v neděli, a pár lakovek. Něko-lik košil, skoro všechny seprané a se spravovanými límci a manže-tami. Načatý balíček cigaret.
„Mimochodem, váš syn nekouřil dýmku?"
„V jeho věku bych mu to byla nedovolila. Před čtrnácti dny při-šel domů s malou dýmkou, kterou asi koupil někde v bazaru, protože to byl šmejd. Vyrvala jsem mu ji z pusy a hodila do kamen. Jeho otec v pětačtyřiceti dýmku nekouřil."
Maigret si povzdechl, přešel do pokoje paní Leroyové, která opa-kovala:
„Nemám ustláno. Omluvte ten nepořádek."
Z té ubohé banálnosti se dělalo nanic.
„Nahoře jsou mansardy, kde jsme spávali první měsíce, když jsem ovdověla a vzala si nájemníky. Řekněte mi, když si nevzal ani boty ani kravatu, myslíte...?"
A Maigret, který toho už měl po krk:
„Nemám tušení, paní."

Lucas už dvě hodiny prohledával svědomitě každý kout domu v doprovodu paní Leroyové, kterou bylo občas slyšet, jak říká:
„Tady, tahle zásuvka byla jednou otevřená. Obrátili dokonce hromádku prádla na horní poličce."
Venku svítilo těžké slunce s paprsky hustými jako med, ale v domě vládlo příšeří, bezútěšnost bez konce. Maigret vstřebával čím dál intenzívněji atmosféru, ale neměl odvahu zúčastnit se pobíhání svých kolegů.
Než odešel ze Zlatnického nábřeží, pověřil jednoho inspektora, aby zatelefonoval do Orléansu a zjistil, jestli provdaná dcera nebyla v poslední době v Paříži. To nebyla stopa.
Bylo třeba vzít v úvahu, že si Josef dal udělat klíč bez matčina vědomí? Pak ale, jestli měl v plánu odejít této noci, proč si nevzal kravatu a hlavně boty?
Maigret už věděl, jaké to jsou slavné pantofle. Aby ušetřila, paní Leroyová je vyráběla sama, ze starých zbytků látek, a podrážky vy-krojila z kousku plsti.

Všechno svědčilo o chudobě, a byla to chudoba o to trapnější, o to tíživější, že byla zastírána.
Bývalí nájemníci? Paní Leroyová mu o nich řekla. První, který přišel, když dala za okno cedulku, byl starý mládenec, zaměstnaný u firmy Soustelle, velkoobchod s vínem, jejíž dům zahlédl při jízdě po nábřeží de Bercy.
„Slušný člověk, s dobrým vychováním, pane komisaři. Nebo vlastně dá se říci o někom, kdo si vyklepává dýmku, kde ho napadne, že je dobře vychovaný? A pak měl mánii vstávat v noci a chodil si ohřívat bylinkový čaj. Jednou v noci jsem vstala a potkala jsem ho na schodech v noční košili a ve spodcích. Ale přece jen to byl vzdělaný člověk.“
Druhý pokoj obýval napřed jeden zedník, dílovedoucí, říkala, ale její syn by jistě poopravil tento honosný titul. Zedník se jí dvořil a chtěl si ji rozhodně vzít.
„Vykládal mi pořád o svých úsporách, o domě, který má u Montluçonu a kam si mě chtěl odvést, až se vezmeme. Všimněte si, že mu nemůžu vytknout to nejmenší. Když se vracel domů, říkávala jsem mu:
'Umyjte si ruce, pane Germaine.'
A on si je šel umýt pod kohoutek. To on vycementoval o nedě-lích dvůr a musela jsem naléhat, aby si dal zaplatit cement.“
Potom zedník odešel, možná ztratil odvahu, a vystřídal ho ně-jaký pan Bleustein.
„Cizinec. Mluvil francouzsky moc dobře, ale s lehkým přízvu-kem. Byl obchodním cestujícím a spával tu jen jednou dvakrát do týdne.“
„Měli vaši nájemníci vlastní klíče?“
„Ne, pane komisaři, protože tehdy jsem byla stále doma. Když jsem musela odejít, zastrkovala jsem ho do škvíry ve zdi, za okapo-vou rourou, a oni věděli, kde ho najdou. Jednoho týdne se pan Bleu-stein nevrátil. V jeho pokoji jsem našla jen polámaný hřebínek, starý zapa-lovač a nějaké roztrhané prádlo.“
„Nedal vám předem vědět?“
„Ne. A přece i on byl dobře vychovaný člověk.“
Na šicím stroji, který stál v rohu jídelny, bylo pár knížek. Maig-ret je nedbale prolistoval. Byla to laciná vydání románů, zejména dobro-družných. Tu a tam, na okraji stránky byla dvě propletená písmena, někdy tužkou, jindy inkoustem: J a M, M bylo téměř vždy větší, mno-hem umělečtěji nakreslené než J.
„Znáte někoho, jehož jméno začíná písmenem M, paní Le-royová?“ zavolal na schody.
„M…? Ne, nenapadá mě nic. Počkejte... Švagrová mého muže se přece jmenovala Marcelle, ale zemřela při porodu v Issoudunu.“
Bylo poledne, když se Lucas a Maigret octli opět venku.
„Napijeme se něčeho, šéfe?“
Usadili se v malém červeném bistru na rohu ulice. Jeden jako druhý byl stejně zasmušilý. Lucas byl spíš otrávený.
„To je mi podnik!“ vzdychal. „Mimochodem, našel jsem tenhle kousek papíru. A hádejte, kde? V chlapcově balíčku cigaret. Musil mít z matky pěkný vítr, kluk jeden. Takový, že si schovával milostná psaníčka do krabičky cigaret!“
Bylo to opravdu milostné psaní:

Můj drahý Josefe,
bolelo mě včera, když jsi řekl, že tebou pohrdám a že bych se ni-kdy neprovdala za muže, jako jsi Ty. Víš dobře, že nejsem taková a že Tě miluju právě tak jako Ty mě. Věřím, že jednoho dne budeš někým. Ale, prosím Tě snažně, nečekej na mě už tak blízko obchodu. Všimli si Tě, a paní Rose, která to sice dělá taky, ale která je pěkná semet-rika, si už dovolila poznámky. Počkej na mě příště u metra. Zítra ne, pro-tože matka má pro mě přijít a půjdeme k zubaři. A hlavně si už nic nevymýšlej.
Líbám Tě tak moc, jak Tě miluji.
Matylda

„A vida!“ řekl Maigret a strčil papír do své náprsní tašky.
„Vida co?“
Písmeno J a M. Život! Začíná to takhle a končí v malém domku, kde to páchne ztuchlinou a rezignací.
„Když si pomyslím, že mi ten živočich štípl dýmku!“
„Vy si opravdu myslíte, že vám ji někdo vzal?“
Lucas tomu nevěřil, to bylo znát. Ani všem těm historkám matky Leroyové. Měl už tohohle případu po krk a nerozuměl vůbec postoji, jaký k tomu zaujímal šéf, který, jak se zdálo, hluboce dumal o bůhví-čem.
„Kdyby mně nesebral dýmku...“ začal Maigret.
„No dobrá! Co to dokazuje?“
„Tomu ty nemůžeš rozumět. Byl bych klidnější. Pane vrchní! Kolik jsem vám dlužen?“
Čekali svorně, bok po boku, na autobus, a dívali se na téměř li-du-prázdné nábřeží, kde jeřáby zůstaly po dobu oběda stát s napřaže-nými rameny a lodě jako by podřimovaly.
V autobuse prohodil Lucas:
„Nepojedete domů?“
„Mám chuť zastavit se na nábřeží.“
A náhle, s podivným krátkým pousmáním:
„Chudák!... Myslím na rotmistra, který možná jedinkrát v životě zahnul své ženě a po celý zbytek svého života byl noc co noc vězněn ve vlastním domě.“
Potom, po chvíli hluboké zasněnosti:
„Všiml sis, Lucasi, že na hřbitovech je mnohem víc hrobů vdov než vdovců? 'Zde leží ten a ten, zemřel 1901.' A pod tím,

čerstvě vyryto: 'Zde leží ta a ta, zemřela 1930.' Shledala se s ním, samose-bou, jenže o 29 let později!“
Lucas se nesnažil pochopit a přestoupil, aby poobědval se svou ženou.

Zatímco v trestním rejstříku se zabývali všemi Bleusteiny, kteří měli kdy nějaké opletačky se spravedlností, věnoval se Maigret běž-ným záležitostem a Lucas strávil valnou část odpoledne ve čtvrti Republiky.
Bouřka nepřišla. Vedro bylo čím dál tíživější, s olověným ne-bem, které přecházelo do fialova jako ošklivý vřed.
Nejméně deset-krát, aniž si to uvědomil, natáhl Maigret ruku po své dobré chybějící dýmce a pokaždé zavrčel:
„Zatracený kluk!“ Dvakrát zavolal centrálu:
„Ještě žádná zpráva od Lucase?“
Nebylo to přece tak složité vyslechnout kolegy Josefa Leroye v kadeřnickém salónu a přes ně se dostat bezpochyby až k té Matyldě, která psala něžná psaníčka.
Především, Josef ukradl Maigretovi dýmku.
Dále týž Josef, ačkoliv úplně oblečený, byl minulé noci v pan-tof-lích – dá-li se tomu vůbec říkat pantofle...
Maigret přestal náhle číst protokol, požádal o spojení s trestním rejstříkem a vyptával se s netrpělivostí, kterou neměl ve zvyku:
„Tak co je s těmi Bleusteiny?“
„Pracuje se na tom, pane komisaři. Je jich jako máku, pravých i falešných. Kontrolujeme data, bydliště. Každopádně mezi nimi nena-cházíme žádného, který by byl kdykoliv přihlášen na nábřeží de Bercy. Jakmile něco budu mít, dám vám vědět.“
Konečně Lucas, zpocený Lucas, který si stačil dát půllitr v piv-nici Dauphine, než šel nahoru.
„Máme to, šéfe. Ne bez námahy, ujišťuji vás. Byl bych si mys-lel, že to půjde jako po másle. Ach, tak tedy! Náš Josef je divný patron, který se snadno nesvěřuje. Představte si dlouhatánský kadeř-nický salón. Kadeřnický palác se to jmenuje, s patnácti nebo dvaceti otáči-vými křesly v jedné řadě před zrcadly, a právě tolik pomocní- ků... Pěkná mela od rána do večera, tam uvnitř. Ten přijde, ten ode-jde, a já tě ostříhám, já tě namydlím, dám ti vodičku!
'Josef?' řekl mi šéf, malý prošedivělý tlouštík. 'Tak především, který Josef? Ach ano, Josef s vyrážkou. No dobrá, copak provedl Josef?'
Požádám o dovolení, abych mohl vyslechnout zaměstnance, a jdu od křesla ke křeslu, obsazenými zákazníky, kteří si vyměňují úsměvy a pohledy.
'Josef? Ne, nikdy jsme nešli spolu. Odcházel vždycky sám. Jestli měl holku? To je možné. Ačkoliv, s tím jeho ksichtem..'
A náramný řehot.
'Jestli se svěřoval? Jako by člověk mohl chtít něco takového od houpacího koně. Pán se styděl za své kadeřnické řemeslo a nesnížil by se k tomu, aby se stýkal s holiči.'
Slyšíte ten tón, šéfe. A to jsem ještě musel čekat, až dodělá zá-kazníka. Šéfovi jsem začal vadit.
Konečně jsem došel k pokladně. Pokladní, okolo třicítky, kula-ťoučká, velice jemná, velice sentimentální.
'Josef provedl nějakou hloupost?' zeptala se mě napřed.
'Ale ne, slečno. Naopak. Měl ve čtvrti nějakou lásku, že ano?' „
Maigret zavrčel. „Zkrať to, ano?“
„Tím spíš, že je nejvyšší čas zajít tam, chcete-li tu malou vidět. Zkrátka, Josef dostával psaníčka prostřednictvím pokladní, když jeho Matylda nemohla přijít na schůzku. To, které jsem objevil v krabičce cigaret, musí být z předvčerejška. Nějaký kluk přiběhl do salónu, odevzdal lístek v pokladně a zašeptal:
'Pro pana Josefa.'
Pokladní, naštěstí, viděla toho chlapce několikrát vejít do ob-chodu s koženou galantérií na bulváru Bonne-Nouvelle. A tak jsem postupně vyslídil Matyldu.“
„Neřekl jsi jí nic, doufám?“
„Ta ani neví, že se o ni zajímám. Zeptal jsem se jen jejího šéfa, jestli zaměstnává někoho jménem Matylda. Ukázal mi ji u jejího pultu. Chtěl ji zavolat. Požádal jsem ho, aby nic neříkal. Jestli chcete… Je půl šesté. Za půl hodiny obchod zavírá.“

„Promiňte, slečno...“
„Ne, pane.“
„Jen na slovíčko...“
„Jděte si laskavě svou cestou.“
Hodná ženuška, dost hezká, která si ostatně myslela, že Maig-ret... Tím hůř!
„Policie.“
„Jakže? A se mnou...?“
„Chtěl bych vám říci pár slov, ano. Ohledně vašeho mládence.“
„Josefa?... Co udělal?“
„To nevím, slečno. Ale rád bych věděl, kde v téhle chvíli je.“
V téže chvíli si pomyslel:
„Hrome! To jsem provedl hloupost ..“
Udělal chybu jako začátečník. Uvědomil si to, když viděl, jak se neklidně rozhlíží kolem dokola. Pročpak cítil potřebu s ní promluvit, místo aby ji sledoval? Copak s ním neměla schůzku u metra? Neče-kala, že ho tam najde? Pročpak

zpomalila krok, místo aby šla dál svou cestou?
„Předpokládám, že je v práci, jako obvykle?“
„Ne, slečno. A víte to bezpochyby právě tak dobře, ne-li lépe než já.“
„Co tím chcete říci?“
Byla doba největšího návalu na velkých bulvárech. Ale procesí mířila ke vchodům do metra, do nichž se davy cpaly.
„Zůstaňme chvilku tady, ano?“ řekl a přinutil ji zůstat poblíž sta-nice.
Bylo na ni vidět, že je rozčilená, otáčela hlavu na všechny strany. Měla svěžest svých osmnácti let, drobný kulatý obličejík a sebejistotu malé Pařížanky.
„Kdo vám o mně řekl?“
„Na tom nesejde. Co víte o Josefovi?“
„Ráda bych věděla, co mu chcete?“
Komisař si rovněž prohlížel pátravě davy lidí, říkal si, že kdyby ho Josef zahlédl s Matyldou, vzal by bezpochyby rychle do zaječích.
„Mluvil s vámi váš mládenec někdy o tom, že se jeho postavení brzy změní? No tak! Chystáte se lhát, cítím to.“
„Proč bych lhala?“
Kousla se do rtu.
„Tak vidíte! Kladete otázky, abyste získala čas vymyslet si něja-kou lež.“
Dupla podpatkem do chodníku.
„Tak především, kdo mi dokáže, že jste opravdu od policie?“
Ukázal jí svůj průkaz.
„Přiznejte, že Josefa trápily skrovné poměry, v jakých žil?“
„No a?“
„Trpěl tím strašně, přehnaně.“
„Neměl možná chuť zůstat kadeřníkem. To je zločin?“
„Víte moc dobře, že to není to, co chci říci. Měl hrůzu z domu, v kterém bydlel, ze života, jaký vedl. Styděl se dokonce za matku, že?“
„To mi nikdy neřekl.“
„Ale vycítila jste to. Tedy v poslední době s vámi musil mluvit o nějaké změně ve svém životě.“
„Ne.“
„Jak dlouho se znáte?“
„Něco málo přes půl roku. Bylo to v zimě. Přišel si do obchodu koupit náprsní tašku. Pochopila jsem, že se mu zdají příliš drahé, ale neodvážil se mi to říci a jednu si koupil. Večer jsem ho zahlédla na chodníku. Chodil za mnou několik dní, než se mě odvážil oslovit.“
„Kam jste spolu chodívali?“
„Většinou jsme se vídali jen pár minut venku. Někdy se mnou jel metrem až do stanice Championnet, kde bydlím. V neděli jsme šli někdy spolu do kina, ale to bylo těžké kvůli mým rodičům.“
„Nebyla jste nikdy u něho v nepřítomnosti jeho matky?“
„Nikdy, přísahám. Jednou mi chtěl ukázat dům z dálky, aby mi vysvětlil...“
„Že je velice nešťastný... Tak vidíte!“
„Udělal něco špatného?“
„Ale ne, slečinko. Prostě zmizel. A já spoléhám tak trochu na vás, ne moc, přiznám se, že ho najdeme. Zbytečně bych se asi ptal, jestli snad měl nějaký pokoj ve městě?“
„Je vidět, že ho neznáte. Ostatně neměl dost peněz. Všechno, co vydělal, dával matce. Ta mu nechala sotva na pár cigaret.“
Zčervenala.
„Když jsme šli do kina, každý si zaplatil svůj lístek, a jednou, když...“
„Pokračujte...“
„Můj bože, proč ne... Není na tom nic špatného... Jednou, bylo to před měsícem, když jsme spolu jeli za město, neměl dost na zapla-cení oběda.“
„Kam jste jeli?“
„K Marně. Vystoupili jsme z vlaku v Chelles a procházeli jsme se mezi Marnou a kanálem.“
„Děkuji vám, slečno.“
Ulevilo se jí, že nezahlédla Josefa v davu? Nebo ji to mrzelo? Bezpochyby oboje.
„Proč ho hledá policie?“
„Protože nás o to požádala jeho matka. Nedělejte si starosti, slečno. A věřte mi: kdybyste se o něm dověděla dříve než my, dejte nám okamžitě vědět.“
Když se obrátil, viděl ji, jak váhavě sestupuje po schodech me-tra.
Na jeho psacím stole na Zlatnickém nábřeží na něho čekal lís-tek:

Jmenovaný Bleustein Stéphane, věk 37 let, byl zabit 15. února 1919 ve svém apartmá v hotelu Negresco v Nice, kde se ubytoval několik dní předtím. Bleustein přijímal dost návštěv, často pozdě v noci. Zločin byl spáchán revolverem ráže 6,35 mm, který se nenašel.
Při tehdejším vyšetřování nebyl vypátrán viník, zavazadla oběti byla vrahem zpřeházena a pokoj byl ráno v nepopsatelném nepo-řádku.

Pokud se týče samotného Bleusteina, jeho osoba zůstává značně záhadná a marně bylo pátráno po tom, odkud přišel. Při příjezdu do Nicy vystoupil z pařížského rychlíku.
Pátrací oddělení v Nice má jistě podrobnější informace.

Datum vraždy souhlasilo se zmizením Bleusteina z nábřeží de Bercy a Maigret, který opět zašmátral po své dobré dýmce a nenašel ji, zavrčel dopáleně:
„Zatracený pitomeček!“

Kapitola třetí
PÁTRÁNÍ V ZÁJMU RODIN

Jsou větičky, které se vám například ve vlaku tak uhnízdí v hlavě, a jsou tak dokonale sladěné s rytmem jízdy, že není možno se jich zbavit. Ve starém rozhrkaném taxíku pronásledovala Maigreta věta, jejíž rytmus skandovalo bubnování těžkého bouřkového deště na tenkou střechu.
Pá-trá-ní-v-zá-jmu-ro-din. Pá-trá-ní-v-zá-...
Protože koneckonců neměl žádný důvod být tady a řítit se tma-vou cestou s bledou a rozčilenou dívkou vedle sebe a přičinlivým malým Lucasem na sklápěcím sedadle. Když se na vás obrátí osoba jako paní Leroyová, nenechá ji člověk ani dokončit její nářky.
„Nic se vám neztratilo, paní? Nepodáváte žalobu? V tom pří-padě lituji.“
I když zmizel její syn.
„Říkáte, že odešel? kdybychom měli hledat všechny lidi, kteří odejdou z domova, nedělala by celá policie nic jiného než to a ještě by na to svým počtem nestačila.“
Pátrání v zájmu rodin. Tak se tomu říká. Provádí se jen na ná-klady těch, kteří o pátrání požádají. Pokud jde o výsledky...
Vždycky to jsou ostatně hodní lidé, ať staří, nebo mladí, muži, nebo ženy, inteligentního vzezření, s laskavýma, trochu vyděšenýma očima a naléhavými i pokornými hlasy:
„Přísahám vám, pane komisaři, že moje žena – a nikdo ji nezná líp než já – neodešla sama od sebe.“ Nebo jeho dcera, „dcera tak nevinná, tak jemná, kdyby...“
A takových jsou stovky den co den. „Pátrání v zájmu rodin.“ Stojí to za námahu, říkat jim, že by pro ně bylo lepší, kdyby se jejich žena, nebo dcera, nebo manžel nenašel, protože by to přineslo jen zklamání? Pátrání v...
A Maigret se do toho zase jednou nechal zatáhnout! Auto opus-tilo Paříž a ujíždělo po státní silnici mimo obvod pravomoci krimi-nální policie. Neměl tam co pohledávat. Nezaplatí mu ani výlohy.
A to všechno kvůli dýmce. Bouřka propukla ve chvíli, kdy vy-stu-poval z taxíku proti domu na nábřeží de Bercy. Když zazvonil, paní Leroyová, úplně sama, jedla právě v kuchyni chléb, máslo a uzenáče. Navzdory svému rozrušení pokusila se uzenáče ukrýt!

„Poznáváte tohoto muže, paní?“
A ona, bez váhání, ale s překvapením:
„To je můj bývalý nájemník, pan Bleustein. To je divné... Na fo-tografii je oblečený jako nějaký...“
Jako nějaký světák, ano, zatímco v Charentonu vypadal jako dost velký chudák. A to bylo třeba vyhledat fotografii ve sbírce velkého deníku, protože bůh suď, proč nebyla k nalezeni v archívu.
„Co to znamená, pane komisaři? Kde je ten člověk? Co pro-vedl?“
„Je mrtev. Povězte mi. Vidím –“ rozhlédl se kolem sebe po míst-nosti, v niž byly skříně i zásuvky vyprázdněné –“ že jste měla stejný nápad jako já...“
Začervenala se, už už se chtěla bránit, ale komisař nebyl toho ve-čera trpělivý.
„Zkontrolovala jste všechno v domě. Nezapírejte. Potřebovala jste vědět, jestli váš syn nic neodnesl, že ano? Výsledek?“
„Nic, přísahám vám. Nic nechybí. Co si myslíte? Kam jdete?“
Protože odcházel jako člověk, který má naspěch, a nastoupil znovu do taxíku. Další hloupá ztráta času. Před chvílí měl proti sobě to děvče na bulváru Bonne-Nouvelle. Ale nepomyslel na to, požádat ji o přesnou adresu. A teď ji potřeboval. Naštěstí bydlel majitel ga-lanté-rie v domě.
Znovu taxi. Veliké kapky pleskaly o dlažbu. Chodci utíkali. Auto dostávalo smyk.
„Ulice Championnet, číslo 67...“
Vtrhl do malé místnosti, v níž čtyři osoby, otec, matka, dcera a dvanáctiletý chlapec, jedli polévku u kulatého stolu. Matylda se podě-šeně vztyčila, otevírajíc ústa k výkřiku.
„Promiňte, pánové, dámy. Potřebuji vaši dceru, aby potvrdila to-tožnost zákazníka, kterého viděla v obchodě. Byla byste tak las-kavá, slečno, a šla se mnou?“
Pátrání v zájmu rodin! Ach, to je něco jiného než stát nad pěk-nou mrtvolkou, která vám okamžitě prozradí, co a jak, nebo honit vraha, u něhož není těžké uhodnout, jak asi uvažuje.
Zatímco s amatéry! Brečí to! Třese se to! A je třeba brát ohled na tatínka nebo na maminku.
„Kam jedeme.“
„Do Chelles.“
„Myslíte, že tam je?“
„Nemám ani zdání, slečno... Řidiči... Zajeďte napřed na Zlat-nické nábřeží.“
Tam naložil Lucase, který na něho čekal.
Pátrání v zájmu rodin. Seděl vzadu ve voze s Matyldou, která je-vila snahu sklouznout k němu. Veliké kapky deště prosakovaly chatr-nou střechou a dopadaly mu na levé koleno. Naproti sobě viděl žhnoucí konec Lucasovy cigarety.
„Pamatujete se dobře na Chelles, slečno?“
„Ach ano.“
Na mou duši, copak to nebyla její nejhezčí milostná vzpomínka? Bylo to jednou jedinkrát, co utekli z Paříže, jedinkrát, co běželi spolu vysokou trávou podél řeky!
„Myslíte, že i když je tma, budete nás moci vést?“
„Myslím. S podmínkou, že vyjedeme od nádraží. Protože my jsme přijeli vlakem.“
„Říkala jste mi, že jste obědvali v hostinci?“
„V zchátralé hospodě, ano, tak špinavé, tak ponuré, že jsme se až báli. Pustili jsme se cestou podle Marny. Po určité době zbyla z cesty jen pěšina. Počkejte... Nalevo je opuštěná pec na pálení vápna. Potom, možná pět set metrů odtamtud, jednopatrový domek. Moc nás překva-pilo, když jsme ho tam objevili.
Vešli jsme dovnitř. Vpravo zinkový výčepní pult... vápnem obí-lené zdi s několika barvotisky a jenom dva železné stoly a pár židlí... A chlap...“
„Mluvíte o majiteli?“
„Ano. Malý, tmavovlasý, který vypadal spíš na něco jiného. Ne-vím, jak vám to říci. Člověka napadne ledacos. Zeptali jsme se, jestli můžeme dostat něco k jídlu, a on nám donesl paštiku, salám a potom králíka, kterého ohřál. Bylo to moc dobré. Majitel si s námi povídal, vykládal o rybářích, kteří chytají na pruty a jsou jeho zákazníky. Ostatně v jednom koutě byla celá hromada rybářských prutů. Když člověk neví, napadne ho ledacos.“
„Je to tady?“ zeptal se Maigret přes sklo, protože řidič zastavil.
Malé nádraží. Pár světel ve tmě.
„Napravo,“ řekla dívka. „Potom zase druhá napravo. Tam jsme se ptali na cestu. Ale proč si myslíte, že Josef šel sem?“
Pro nic. Nebo vlastně kvůli dýmce, ale to se neodvážil říci.
Pátrání v zájmu rodin! Každý by se mu vysmál. A přece...
„Teď rovně, pane řidiči,“ zasáhla Matylda. „Až přijedete k řece. Je tam most, ale místo přes něj zabočíte doleva. Pozor, cesta není široká.“
„Přiznejte se, maličká, že váš Josef s vámi v poslední v době ho-vořil o možné, ba dokonce pravděpodobné změně svého postavení.“
Možná že později z ní bude právě taková semetrika jako matka Leroyová. Copak matka Leroyová nebyla také dívkou, něžnou a bez-pochyby hezkou?
„Byl ctižádostivý.“
„Nemluvím o budoucnosti. Mluvím o teď.“
„Chtěl být něčím jiným než kadeřníkem.“
„A čekal, že bude mít peníze, že?“
Působilo jí to muka. Měla takový strach, aby nezradila svého Jo-sefa!

Vůz jel pomaloučku po špatné cestě podél Marny a vlevo bylo vidět pár ubohých rodinných domků a ojedinělé honosnější vily. Tu a tam světlo, nebo štěkající pes. Potom, asi kilometr před mostem, se vyježděné koleje najednou prohloubily, taxi se zastavilo a šofér pro-hlásil:
„Dál už nemůžu jet."

Déšť zesílil. Když vystoupili z auta, liják je zaplavil a všechno bylo mokré, kluzké, země, která jim ujížděla pod nohama, keře, které se o ně cestou otíraly. Kousek dál musili jít husím pochodem, za-tímco šofér se usadil s bručením ve voze a chystal se zřejmě, že si schrupne.
„To je zvláštní. Myslela jsem, že je to mnohem blíž. Nevidíte ještě dům?"
Marna tekla blizoučko nich. Čvachtali v kalužích vody. Maigret kráčel vpředu, rozhrnoval větve. Matylda šla těsně za ním a Lucas uzavíral průvod s lhostejností novofoundlandského psa.
Dívka začínala mít strach.
„Poznala jsem přece most a pec na vápno. Není možné, že by-chom se byli zmýlili."
„Je mnoho důvodů," zavrčel Maigret, „proč se vám zdá, že to dneska trvá déle, než když jste šla s Josefem... Podívejte!... Nalevo je vidět světlo."
„To je určitě ono."
„Pst! Snažte se nedělat rámus."
„Myslíte, že…"
A on, najednou ostře:
„Nemyslím si dočista nic. Nikdy si nic nemyslím, slečno."
Nechal je dojít k sobě a mluvil tiše s Lucasem.
„Počkáš s maličkou tady. Ani krok, ledaže zavolám. Shýbněte se, Matyldo. Odtud je vidět průčelí. Poznáváte je?"
„Ano. Přísahala bych."
Široká Maigretova záda už vytvořila clonu mezi ní a světélkem.
A zůstala sama v promoklých šatech uprostřed deštivé noci na břehu řeky, s mužíčkem, kterého neznala a který si klidně pokuřoval jednu cigaretu za druhou.

Kapitola čtvrtá
SCHŮZKA RYBÁŘŮ

Matylda nepřeháněla, když tvrdila, že je to skličující místo, z kte-rého jde strach. Jakýsi zchátralý altán stál po boku domku s šedi-vými okny, jejichž okenice byly zavřeny. Dveře byly otevřené, pro-tože bouřka teprve začala osvěžovat vzduch.
Nažloutlé světlo dopadalo na špinavou podlahu. Maigret se vy-no-řil prudce ze tmy, zůstal stát ve dveřích, větší než ve skutečnosti, s dýmkou v ústech, dotkl se okraje klobouku a zamumlal:
„Dobrý večer, pánové."
Byli tam dva muži, kteří si povídali u železného stolu, na němž bylo vidět láhev marcu a dvě sklenice ze silného skla. Jeden z nich, malý, tmavovlasý, jen v košili, zvedl klidně hlavu, zatvářil se trochu udiveně a vstal, popotáhl si kalhoty na bocích a zamumlal:
„Dobrý večer..."
Druhý byl obrácen zády, ale jasně to nebyl Josef Leroy. Jeho rozložitost vzbuzovala úctu. Měl na sobě šedý oblek velmi světlého odstínu. Zvláštní věc, přestože v tomhle pozdním vpádu bylo něco tak trochu nemísného, ani se nepohnul: člověk by dokonce řekl, že se ze všech sil snaží ani nemrknout. Kameninové reklamní hodiny, visící na zdi, ukazovaly deset minut po půlnoci, ale musilo být víc. Bylo přiro-zené, že se ten člověk neobrátil ani ze zvědavosti, aby viděl, kdo to přišel?

Maigret zůstal stát poblíž výčepu, voda crčela z jeho šatů a vy-tvá-řela temné skvrny na šedé podlaze.
„Budete mít pro mě pokoj, šéfe?“
A ten, aby získal čas, si stoupl za výčep, kde stály na poličce jen tři čtyři podezřelé láhve, a zeptal se na oplátku:
„Dáte si něco?“
„Když nedáte jinak. Ptal jsem se vás, jestli máte pokoj?“
„Bohužel ne. Přišel jste pěšky?“
Teď bylo na Maigretovi, aby neodpověděl, a řekl:
„Jeden marc.“
„Zdálo se mi, že jsem slyšel motor auta.“
„To je docela možné. Tak máte pokoj, nebo ne?“
Stále ta záda, pár metrů od něho, záda tak nehybná, že by si člo-věk myslil, že jsou vytesaná z kamene. Nebyla tam elektřina. Míst-nost byla osvětlena jen mizernou petrolejkou.
Když se ten člověk neotočil... Když zachovával tak důslednou a nepříjemnou strnulost...
Maigret pocítil neklid. Spočítal si právě rychle, že vzhledem roz-měrům kavárny a kuchyně, kterou bylo vidět vzadu, musily být v patře nejméně tři pokoje. Byl by přísahal podle majitele, podle zchát-ralého vzhledu toho místa, podle určitého druhu nepořádku, zane-dba-nosti, že v domě není žena.
Nahoře někdo právě přešel kradmými krůčky. Musilo to mít ur-čitý význam, protože majitel zvedl automaticky hlavu a tvářil se roz-mrzele.
„Máte zrovna hodně hostů?“
„Nikoho. Kromě...“
Ukázal na muže, nebo vlastně spíš na nehybná záda, a Maigreta se zčistajasna zmocnil pocit vážného nebezpečí, pochopil, že musí jednat velice rychle a nedopustit se jediné chybičky. Zahlédl ještě, jak se ruka muže přiblížila po stole k lampě, a vrhl se kupředu.
Přišel pozdě. Lampa se rozbila na zemi s třeskotem roztříště-ného skla a místnost prostoupil pach petroleje.
„Já to tušil, že tě znám, rošťáku!“
Podařilo se mu popadnout muže za sako. Pokouěel se ho lépe chytit, ale ten kolem sebe mlátil, aby se vyprostil. Byli v naprosté tmě. V nejasné záři noci se stěží rýsoval obdélník dveří. Co dělal majitel? Chystal se jít na pomoc svému zákazníku?
Maigret udeřil také. Potom ucítil, že ho muž kouše do ruky, a tak se vrhl celou svou vahou na protivníka a oba se váleli po podlaze mezi střepinami skla.
„Lucasi!“ vykřikl Maigret ze všech sil. „Lucasi...“
Muž byl ozbrojený, Maigret cítil tvrdé obrysy revolveru v kapse saka a snažil se, seč byl, aby mu zabránil dostat se rukou do kapsy.
Ne, majitel se nehýbal. Nebylo ho slyšet. Asi zůstal stát bez po-hnutí, lhostejně, za svým výčepním pultem.
„Lucasi!...“
„Už jdu, šéfe.“
Lucas běžel venku kalužemi, vyjetými kolejemi a opakoval:
„Povídám vám, abyste tam zůstala. Slyšíte? Zakazuji vám jít za mnou.“
To říkal zřejmě Matyldě, která musila být bez sebe hrůzou.
„Jestli se mě ještě opovážíš kousnout, ty neřáde, rozbiju ti hubu, rozumíš?“
A Maigret mu loktem zabraňoval vytáhnout revolver z kapsy. Muž měl stejnou sílu jako on. Ve tmě, docela sám, by ho byl komisař asi nepřemohl. Narazili do stolu, který se na ně převrátil.
„Tady, Lucasi. Baterku.“
„Tu je, šéfe.“
A náhle ozářil snopek bledého světla oba muže s propletenými údy.
„U sta hromů. Nicolas! To je setkání, co?“
„Jestli si myslíte, že já vás nepoznal, už podle hlasu.“
„Pomoz mi, Lucasi. Ten neřád je nebezpečný. Klepni ho pěkně, aby se uklidnil. Jen klepni. Neboj se. Ten něco vydrží...“
A Lucas uhodil muže, jak nejvíc mohl, svým malým gumovým obuškem do hlavy.
„Želízka. Sem s nimi. Kde by mě napadlo, že se tu shledám s tímhle neřádem. Tak a je to. Můžeš vstát, Nicolasi. Nenamáhej se předstírat, žes omdlel. Tvoje hlava něco vydrží. Hostinský!“
Musel zavolat ještě jednou, a bylo dost zvláštní slyšet klidný hlas majitele, který se ozval ve tmě od zinkového pultu:
„Pánové...“
„Není v domě jiná lampa nebo svíčka?“
„Dojdu vám pro svíčku. Chcete-li světlo v kuchyni...“
Maigret si omotával kapesníkem zápěstí, které mu ten druhý pěkně pokousal. Ode dveří se ozval vzlykot. Zřejmě Matylda, která nevěděla, co se děje, a patrně si myslela, že to byl Josef, s kterým komisař...
„Pojďte dál, maličká. Nebojte se. Myslím, že bude brzy po všem. Ty, Nicolasi, se posaď tadyhle, a jestli se opovážíš hnout...“
Položil svůj revolver a revolver protivníka na stůl na dosah ruky. Hostinský se vrátil se svíčkou klidný, jako by se dočista nic nestalo.
„Teď mi dojdi pro toho mládence,“ řekl mu Maigret.
Chvilka zaváhání. Bude zapírat?
„Povídám ti, abys šel pro toho mládence, rozumíš?“

A když udělal pár kroků ke dveřím:
„Jestlipak má aspoň dýmku?“

Mezi dvěma vzlyky se dívka zeptala: „Víte určitě, že je tady a že se mu nic nestalo?“
Maigret neodpověděl, natahoval uši. Hostinský klepal nahoře na dveře. Mluvil polohlasem, naléhavě. Bylo slyšet útržky vět:
„Jsou tu pánové z Paříže a jedna slečna. Můžete otevřít. Přísa-hám vám, že...“
A uplakaná Matylda:
„Jestli ho zabili...“
Maigret pokrčil rameny a zamířil ke schodům.
„Pozor na balík, Lucasi. Poznal jsi našeho starého přítele Nico-lase, že ano? A já si myslel, že sedí ještě pořád ve Fresnes!“
Vystoupil pomalu po schodech a odstrčil hostinského, skloně-ného ke dveřím.
„To jsem já, Josefe. Komisař Maigret. Můžete otevřít, mladíku.“
A k hostinskému:
„Na co čekáte, jděte dolů. Jděte dát něco té dívce, grog, cokoli, co ji postaví na nohy. No tak, Josefe!“
Konečně bylo otočeno klíčem v zámku. Maigret strčil do dveří.
„Není tu světlo?“
„Počkejte. Hned rozsvítím. Zbyl tu kousek svíčky.“
Josefovi se třásly ruce, a když ho ozářil plamen svíčky, prozra-zo-val jeho obličej hrůzu.
„Je pořád ještě dole?“ zasípěl.
Chrlil slova bez ladu a skladu, přeskakoval od jedné věci ke druhé.
„Jak jste mě mohli najít? Co vám řekli? Kdo je ta slečna?“
Venkovský pokojík, vysoká rozestlaná postel, almara, která zřejmě byla předtím přitažena ke dveřím jako při obléhání podle všech pravidel.
„Kam jste je dal?“ zeptal se Maigret s tím nejpřirozenějším vý-ra-zem na světě.
Josef na něho ohromeně pohlédl, pochopil, že komisař ví všechno. Byl by koukal stejně na Pánaboha, kdyby mu vpadl do po-koje.
Horečně se přehraboval v kapse kalhot a vytáhl z ní docela ma-linký balíček v novinovém papíře.
Vlasy měl rozcuchané, šaty pomačkané. Komisař pohlédl mi-mo-děk na jeho nohy, na nichž měl jen beztvaré pantofle...
„Moje dýmka...“
Tentokrát začal chlapec nabírat k pláči a sešpulil rty v dětinské grimase. Maigret si řekl, jestli se nevrhne na kolena a nebude prosit o odpuštění.
„Klid, mladíku,“ poradil mu. „Dole jsou lidi.“
A vzal s úsměvem dýmku, kterou mu podával, třesa se na celém těle.
„Pst! Matylda je na schodech. Nemá trpělivost počkat, až se-jdeme dolů. Přičísněte se.“
Nadzvedl džbán, aby nalil do umyvadla vodu, ale džbán byl prázdný.
„Žádná voda?“ divil se komisař.
„Vypil jsem ji.“
Ale ovšem. Samozřejmě. Jak to, že ho to nenapadlo? Ten bledý obličej, ztrhané rysy, oči jakoby vybledlé.
„Máte hlad?“
A aniž se otočil, řekl Matyldě, jejíž přítomnost vytušil ve tmě chodby:
„Pojďte dál, maličká... Žádné velké výlevy, dáte-li na mě. Má vás rád, to se rozumí, ale myslím, že se především potřebuje najíst.“

Kapitola pátá
PRAPODIVNÝ JOSEFŮV ÚTĚK

Teď bylo dobré slyšet, jak jemně šelestí déšť v listí kolem do-kola, a zejména nadechnout se otevřenými dveřmi vlhké a chladné vůně noci.
Navzdory chuti Josef stěží snědl obložený chléb s paštikou, který mu hostinský přichystal, tak měl hrdlo stažené, a čas od času bylo ještě vidět, jak mu poskakuje Adamovo jablko.
Pokud se týče Maigreta, ten byl u druhé nebo třetí sklenky marcu a pokuřoval si teď ze své dobré, konečně nalezené

dýmky.
„Vidíte, mladíku, a to neříkám proto, abych vás nabádal k ma-lým zlodějničkám, ale kdybyste mi byl nevyfoukl mou dýmku, mys-lím, že by se byla jednoho dne našla vaše mrtvola v rákosí u Marny."
A na mou věru, Maigret pronesl tahle slova s jistým uspokoje-ním, jako člověk, jehož pýcha byla dost příjemně polechtána. Byla mu ukradena dýmka, jako jiní kradou tužku velkého spisovatele, štětec slavného malíře, kapesník nebo jinou drobnost oblíbené hvězdy.
Tohle pochopil komisař hned první den. „Pátrání v zájmu ro-din..." Záležitost, jakou se ani neměl vůbec zabývat.
Ano, ale hleďme, mladík příští noc zmizel. A stále tento mladík se pokoušel odradit matku od toho, aby se obrátila na policii.
Protože na to chtěl přijít sám, u sta hromů! Protože se toho cítil schopen! Protože s Maigretovou dýmkou v zubech se považoval...
„Kdy jste pochopil, že to jsou diamanty, které ten záhadný ná-vštěvník hledá ve vašem domě?"
Josef málem zalhal, z ješitnosti, ale když pohlédl na Maigreta, rozmyslil si to.
„Nevěděl jsem, že to jsou diamanty. Musilo to být nutně něco malého, protože hledal v nejmenších skrýších, otvíral i miniaturní krabičky od léků."
„No pověz, Nicolasi! Hej, Nicolasi!"
Ten, shrbený v koutě na židli, zápěstí, sevřená želízky, na kole-nou, hleděl divoce před sebe.
„Když jsi zabil Bleusteina v Nice..."
Nehnul brvou. V jeho kostnatém obličeji se nepohnul jediný rys.
„Slyšíš, že s tebou mluvím, ano, nebo spíš že s tebou rozmlou-vám, jak bys to elegantně vyjádřil. Když jsi odrovnal Bleusteina v Negrescu, nepřišels na to, že tě doběhl? Nechceš to vybalit? Dobrá. To přijde. Copak ti řekl Bleustein? Že diamanty jsou v domě na nábřeží de Bercy. Správně! Ale mohlo tě napadnout, že tyhle malé serepatičky se dají lehko schovat. Možná ti prozradil falešný úkryt? Nebo sis myslel, že jsi mazanější, než doopravdy jsi. Ale ne! Nemluv tolik. Neptám se tě, odkud byly ty diamanty. To budeme vědět zítra, až si je prohlédnou znalci.
Není náhodou, že ses zrovna v té chvíli dal sbalit kvůli starému případu. O co ještě šlo? Loupež na bulváru Saint-Martin, jestli se nemýlím. Na mou věru, opět klenotnictví. Když se jeden speciali-zuje, že?... Vyfásl jsi tři roky. A před třemi měsíci, jakmile ses octl na svobodě, začal jsi brousit okolo domu. Měl jsi klíč, který si dal Bleu-stein udělat!... Co říkáš?... Dobrá. Jak budeš chtít."
Mladík a dívka na sebe hleděli s úžasem. Nemohli pochopit ná-h-lou Maigretovu rozvernost, protože nevěděli, jaké starosti si dělal během posledních hodin.
„Tak vidíš, Josefe. Vida, já už ti teď tykám. To všechno bylo snadné. Neznámý, který vnikne do domu tři roky po tom, co v domě už nejsou nájemníci... Hned jsem pomyslel na někoho, kdo vyšel z vězení. Nemoc by netrvala tři roky. Měl jsem si hned prohlédnout seznamy propuštěných z vazby a byl bych padl na našeho přítele Nicolase... Máš oheň, Lucasi? Mám zvlhlé sirky."
„A teď nám, Josefe, vypravuj, co se stalo té slavné noci."
„Byl jsem rozhodnutý najít to. Myslel jsem si, že to je něco ve-lice cenného, že to představuje jmění..."
„A protože mě maminka do toho zatáhla, chtěl jsi na to přijít stůj co stůj tu noc?"
Sklopil hlavu.
„A aby tě nerušila, nalil jsi mamince bůhvíco do čaje."
Nezapřel to. Jeho Adamovo jablko stoupalo a klesalo v zrychle-ném rytmu.
„Když já tak strašně chtěl žít jinak!" vykoktal ze sebe tak tiše, že ho bylo sotva slyšet.
„Šel jsi dolů, v pantoflích. Proč sis byl tak jistý, že na to přijdeš té noci?"
„Protože jsem už prohledal celý dům, kromě jídelny. Rozdělil jsem si místnosti na úseky. Byl jsem si jistý, že to může být jen v jídelně."
Záblesk pýchy kmitl jeho pokorou a skleslostí, když prohlásil: „Našel jsem to!"
„Kde?"
„Všiml jste si možná, že v jídelně je stará stahovací lampa na plyn, s miskami a falešnými svíčkami z porcelánu. Nevím, jak mě to napadlo, odšroubovat svíčky. Uvnitř byly malé papírové ruličky a v nich tvrdé předměty."
„Okamžik! Když jsi odcházel ze svého pokoje, co jsi zamýšlel v případě, že budeš mít úspěch?"
„Já nevím."
„Neměl jsi v úmyslu odejít?"
„Ne, to přísahám."
„Ale možná ukrýt kořist někde jinde?"
„Ano."
„V domě?"
„Ne. Protože jsem čekal, že vy ho přijdete prohledávat taky, a já věděl, že to určitě najdete. Potom, později..."
Nicolas se zachechtal. Hostinský, opřený o pult, se nehýbal a jeho košile tvořila bílou skvrnu v přítmí.
„Když jsi objevil ten trik s miskami..."
„Dával jsem právě na místo poslední, když jsem ucítil, že vedle mě někdo stojí. Napřed jsem si pomyslel, že je to maminka. Zhasl jsem baterku, protože jsem si svítil kapesní lampičkou. Byl tam muž, který šel blíž a blíž, a tak jsem se vrhl ke dveřím a vyběhl na ulici. Hrozně jsem se bál. Utíkal jsem.
Dveře se prudce zavřely. Byl jsem v pantoflích, bez klobouku, bez kravaty. Pořád jsem utíkal a za sebou jsem slyšel kroky."
„Nicolas neumí běžet tak rychle jako tenhle mladý chrt!" vysmí-val se Maigret.

„U Bastily byli strážníci na obchůzce. Šel jsem kousek od nich, přesvědčený, že v té chvíli se mě ten muž neodváží přepadnout. A tak jsem přišel až do blízkosti Východního nádraží, a to mi vnuklo ná-pad...“
„Nápad jet do Chelles! Ano. Něžná vzpomínka! A potom?“
„Zůstal jsem v čekárně až do pěti do rána. Byli tam lidi. A do-kud byli okolo mě lidí...“
„Pochopil jsem.“
„Jenže jsem nevěděl, kdo mě pronásleduje. Prohlížel jsem si lidi jednoho po druhém. Když otevřeli pokladnu, proklouzl jsem mezi dvěma ženami. Potichu jsem si řekl o jízdenku. Několik vlaků odjíž-dělo skoro ve stejnou dobu. Nastoupil jsem jednou do toho, jednou do onoho, vystupoval jsem na nesprávné straně vlaku.“
„Co říkáš, Nicolasi, tak se mi zdá, že ti ten chlapec dal zabrat ještě víc než mně?“
„Jen když nevěděl, kam platí moje jízdenka, že? Chelles jsem po-čkal, až se vlak rozjel, než jsem vystoupil.“
„To není špatné! To není špatné!“
„Vyběhl jsem rychle z nádraží. V ulicích nebyla ani noha. Znovu jsem běžel. Za sebou jsem neslyšel nikoho. Přišel jsem sem. Hned jsem si řekl o pokoj, protože už jsem nemohl dál a chtěl jsem se rychle zbavit těch...“
Třásl se ještě teď, když o tom mluvil.
„Matka mi nikdy nenechá moc kapesného. V pokoji jsem zjistil, že už nemám víc než patnáct franků a pár telefonních známek. Chtěl jsem odejít, abych byl doma, dřív než maminka...“
„A přišel Nicolas.“
„Zahlédl jsem ho oknem, jak vystupoval z taxíku pět set metrů odtud. Hned jsem se dovtípil, že dojel až do Lagny, tam že si vzal taxi a v Chelles objevil znovu moji stopu. Tak jsem se zamkl. Potom, když jsem uslyšel kroky na schodech, přetáhl jsem před dveře al-maru. Věděl jsem určitě, že mě zabije.“
„Bez váhání,“ zabručel Maigret. „Jenže to je to, nechtěl se zkom-promitovat před hostinským. Nemám pravdu, Nicolasi? A tak se tu usadil a řekl si, že jednou z toho pokoje vyjdeš. Třeba se jen najíst...“
„Já vůbec nejedl. Bál jsem se taky, že si vezme žebřík a vleze sem v noci oknem. Proto jsem měl zavřené okenice. Neodvážil jsem se spát.“
Venku bylo slyšet kroky. Byl to šofér, když se bouřka přehnala, začal mít starost o své zákazníky.
A tu Maigret vyklepal malými údery dýmku o podpatek, nacpal ji znovu a se zalíbením ji pohladil.
„Kdybys byl měl smůlu a rozbil ji...“ zavrčel.
Pak, bez přechodu:
„Vzhůru, děti, jdeme! Mimochodem, Josefe, co vlastně povíš matce?“
„Já nevím. To bude hrozné.“
„Ale ne, ale ne! Šel sis do jídelny hrát na detektiva. Viděls vyjít nějakého muže. Sledovals ho, celý pyšný na to, že děláš policajtské řemeslo.“
Nicolas poprvé otevřel ústa. A to, aby utrousil pohrdavě:
„Jestli si myslíte, že mě doběhnete!“ A Maigret s naprostým kli-dem:
„To uvidíme z chvilku, že ano, Nicolasi? Hezky mezi čtyřma očima u mne v kanceláři... Co říkáte, řidiči, myslím, že v té vaší káře budeme jako sardinky. Tak jdeme?“
O něco později pošeptal do ucha Josefovi, vmáčknutému do rohu sedadla s Matyldou:
„No tak, dám ti jinou dýmku! A ještě větší, jestli chceš.“
„Jenže,“ odpověděl mladík, „to nebude vaše dýmka!“

Červen 1945